

16 СТРАНА ЖИВОТА У „ТЕСЛИ”

Теслини ђаци су своју свестраност одавно доказали, али колико их та врлина чини посебним, откриј ексклузивно на страницама "Гимназијалца".

/02

ГИМ НАЗ ИЈА ЛАЦ

КАКО СУ
ГИМНАЗИЈАЛЦИ УШЛИ
У НОВУ ГОДИНУ?

С А Д Р Ж А Ј

5 ПАНТЉИКЕ - ПОНОС НАШЕ ШКОЛЕ!

СВЕТИ САВА

СПОРТ

У ОВОМ БРОЈУ ЧИТАМО О:

- 02 САДРЖАЈ И РЕЧ УРЕДНИКА
- 03 ФЕСТИВАЛ БЕСЕДНИШТВА – ПОБЕДА У СРЕМСКОЈ МИТРОВИЦИ!
- 04 ПАНТЉИКЕ – ПОНОС НАШЕ ШКОЛЕ
- 05 БОЖИЋНИ ПРОГРАМ – ТРАДИЦИЈА СЕ НАСТАВЉА
- 10 СВЕТИ САВА – ШКОЛСКА СЛАВА
- 12 СРЕТЕЊЕ – ИНОВАТИВНО ОБЕЛЕЖАВАЊЕ ВЕЛИКОГ ПРАЗНИКА!
- 14 СПОРТ – ОД ТРАВЕ ДО ЛЕДА!
- 16 ТЕСЛИНИ КЊИЖЕВНИЦИ

РЕЧ УРЕДНИКА

Драги гимназијалци,

Прошлим бројем отворили смо нову школску годину и тако предвидели још динамичнији и испуњенији период на који сада гледамо с ужитком; још једна ретроспектива претходних збивања у "Тесли" вешто краси следеће странице.

Могућност да с осмехом гледамо шта је иза нас остало и тако поново будимо испуњеност и чисту радост, привилегија је свих овдашњих средњошколаца. Уз вредну редакцију, пуну елана и талента спремног за несебично исказивање, сваки нови "Гимназијалац" прича је за себе, увек све боља, бујнија и светлија. У 16 страна живота у "Тесли", читаћете о успесима вредним дивљења у свим доменима - од уметности до спорта, затим о празницима и начинима на које смо их прославили, о аутентичним, велелепним Пантљикама - и то чак из два угла. Позабавили смо се и интервјуима са нашим спортистима, вредним поноса свих у својој околини, и били смо креативни, налик великим писцима, пишући литерарне, мисаоне текстове. За једног уредника, огромно је задовољство радити са амбициозним људима својих година, и описивати њихове задивљујуће дане.

Те и такве дане, и сама проживљавам у својој школи, преносим их на папир, склапам у целину, и дајем све од себе да она својом живописношћу оставља шаренолик, бесмртан траг. Као и увек, топла добродошлица је спремна за све који желе да се прикључе процесу стварања "Гимназијалца", и постану део изванредне редакције, изванредних замисли.

Уживајте у читању,
Ваша Јана Шошић, 11.6

Удружење „Српски савез“ – савез Срба

Удружење љубитеља српске културе и спорта

„Гимназијалац“ лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти, школска година 2022/2023. број 2.;

За издавача: др Јованка Ластаћ, директор

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Уредник: Јана Шошић

Редакција: Наталија Томић, Јелена Зирић,

Софија Илић, Ива Тодоровић,

Тијана Мајданчић, Јана Шошић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Фотографије: Владо Марковић

Дизајн и обрада слика: Иван Топаи

Лектура: Драгана Меселџија

Издавање је помогла влада Мађарске

ПОБЕДА НА ФЕСТИВАЛУ БЕСЕДНИШТВА!

НИЖЕМО ПОБЕДЕ

УЧЕСНИЦА ФЕСТИВАЛА
ТИЈАНА МАЈДАНЦИЋ (12.Б)
 НАС ИЗВЕШТАВА:

Фестивал беседништва „Sirmium lux verbi – Сирмијум светлост речи” 31. пут одржан је у Позоришту „Добрица Милутиновић” у Сремској Митровици, 26. новембра. Учесници су могли да изаберу једну од понуђених категорија у оквиру које ће се такмичити. То су биле импровизација, интерпретација и ауторска беседа за коју сам се ја одлучила, што је значило да излажем оно што сам сама и написала.

Као учесник фестивала могу да кажем да је ово за мене било једно ново искуство, с обзиром да се никада нисам опробала у овој врсти јавног излагања, односно наступа. Пре свега, били смо лепо дочекани, угошћени и све је одисало духом културе већ на први поглед. Иза сцене се дешавала магија. Једни друге смо преслишавали, исправљали, саветовали и бодрили, али и смејали се, разговарали, размењивали искуства, упознавали се и схватили колико нас заправо има различитих, а опет смо дошли истим поводом. Након категорије ауторске беседе, уследила је беседа осуђеника из које смо сви могли да чујемо неку другу страну приче, која нам није позната. За крај, пре саме доделе награда и диплома, наступила је група под називом „Врело” која је уз помоћ разних инструмената, сопственог тела и гласа, стварала музику, нама несвакидашњу, али

веома занимљиву. Атмосфера која је владала позориштем тада остаће у мом сећању заувек. Сви смо плесали, певали и сјајно се забавили. Као знак захвалности и сећања на овај фестивал свако од нас је добио диплому за учешће, као и разне летке са информацијама о фестивалу, Сремској Митровици, њеним знаменитостима и значају, као и још пар симболичних дарова, јер како они кажу: „Сви сте овде победници”. Прву награду у категорији беседништва освојила је ученица наше гимназије, Наталија Томић (12.Б), а награду „Цицерон”, ученик Димитрије Петровић (11.Б).

Учешћем на овом фестивалу сам богатија за још једно дивно искуство, за које не могу а да не захвалим мојој разредној – Драгани Меселџији, која је увек моја велика подршка.

ПОЧЕТАК
КРАЈА

СЈАЈ
РАСКОШ
ТАЛЕНАТ

ПАНТЉИКЕ, ПОНОС НАШЕ ШКОЛЕ

ПРВИ ТАНГО: УТИСЦИ УЧЕНИЦЕ 12. РАЗРЕДА

"Хајде, започнимо овај наш први танго у животу! ... Уместо лутака пред сваком девојчицом клања се по један живи, пегави лутак. Уместо кликера, у срце сваког дечака котрљају се два топла и насмејана ока..."

— Наталија Томић —

Оног понедељка, оног првог септембра, оне 2019. године, сећамо се као да је било јуче. У свечаним, белим кошуљама, бојажљиво смо закорачили на свој први час. Од тог тренутка, почело је одбројавање. И све што смо учили, и сањали, о чему смо маштали, трудили се, радовали, стрепели, водило је ка само једном циљу, ка матурском балу.

Није наша прича ништа необичнија од прича неких других наставника, родитеља и ђака. Само, наша бина је нешто шира. Рефлектори су мало сјајнији, улоге маштовитије, а на крају представе аплауз је јачи. Заслужено. Са сасвим шашавих петнаест година устали смо из кревета који је распредила мама, а легли у кревет који ће наредних година бити само наша обавеза. Распаковали смо кофере чија се тежина не може измерити. Осим брижљиво спакованих крпица и разних витамина, из њега прелива родитељско поверење, снага, љубав... највише скривене сузе. Исте те такве петнаестогодишњаке прихватили су професори. Еее, за то је тек требало и храбрости и ентузијазма. Били смо као ненавођени пројектили. Дан по дан, један по један, све мање смо губили сигнал и све сигурније градили пут. Калдрмисали смо га драгоценим успоменама. Вечерас смо, поред пута изули своје омиљене патике. Зазвецкале су штикле, а поглед се напунио лелујавим хаљинама. Руку им, уз цвет, поносно пружају, до јуче неукротиви дечаки.

„Хајде, започнимо овај наш први танго у животу! ... Уместо лутака пред сваком девојчицом клања се по један живи, пегави лутак. Уместо кликера, у срце сваког дечака котрљају се два топла и насмејана ока..."

Звездано небо Будимпеште, још је сјајније над Центром културе MOM. Игра светла по бини додаје посебну моћ сваком покрету, звуку и гласу. У препуној сали још је више емоција. Сви смо нестрпљиво чекали овај тренутак. Свако из својих разлога. Наставници да се похвале оним што су успели да направе од нас, иако се понекада чинило да је то немогуће. Родитељи да се увере да ми, њихова деца, рушимо правило да се не може бити и паметан и леп у исто време. А ми... матуранти, да њима кажемо ХВАЛА! Хвала и гостима, пријатељима школе, подршци у свему што радимо. Поделили смо ове лепе тренутке, смех и сузе, а то нам је највећа награда након вишемесечних припрема. Посебно, другарско хвала, нашим наследницима, нашим једанаестацима, будућим матурантима. Они су нашу прославу подигли на нови ниво, а следећим генерацијама задали озбиљан задатак.

Уз прегршт честитки и комплимената, са свих страна стижу и утисци. Добијамо похвале за говоре, представљање матураната уз доделу пантљика и идеју за дупле водитеље. Апсолутно изненађење су биле честитке јавних личности упућене путем видео порука. Класичан плес је одузимао дах који је из апсолутне тишине прерастао у овације. Опште одушевљење је изазвао модеран плес и тренуци када су се разредне старешине на бини придружиле својим ученицима. Заблистали су 12/а/ 12/б и 12/ц у пуном саставу. Десило се чудо! Сва трема, погрешни кораци, сударања, све

грешке и збуњивања ишчезли су као да смо били обавијени магијом. Чак смо, сасвим необично за тинејџере, признали неколико ствари:

„Можда не умемо увек да покажемо наше најлепше емоције. Није то до нас, до наших година је. На често постављано питање „Можеш ли ти мало да будеш нормална?“ наш логичан одговор је „За кад ти то треба?“

Да ли због емоција или распореда звезда, као да смо за ових неколико сати постали одрасли и одговорни. На бини стоје будући лекари, архитекте, адвокати. Вероватно и неки храбри професор, јер карма је чудо. Стоје научници, директори, политичари. Засигурно ће неко постати свештеник. Појединци су се већ показали као праве духовне вође: чим проговоре, сви се крсте. Ипак, оно што је најбитније, на овој животној бини стоје будући родитељи. То што је у претходне четири године уграђено у нас пренећемо и нашој деци. Научили смо да живимо богато и широко. И наравно, без страха, јер апсолутно верујемо у омиљене речи наше директорке др Јованке Ластих: „Ко је завршио Теслу, ништа му се више лоше не може десити“.

Да, ми смо матуранти Српске гимназије „Никола Тесла“ из Будимпеште. Ми смо феноменална генерација 2019 – 2023. Толико смо посебни да је једна бака, са својих скоро осамдесет година, била у публици. Извадила је свој први пасош у животу и прешла четири стотине километара да би била део традиције и успомена. Толико смо посебни, јер за собом остављамо трагове, чврсте и неуништиве.

— Наталија Томић, 12/б

“Морам вам рећи да смо увек према вама били мало завидни; ви сте, знате, старији и уваженији, “кул типови” што харају ходницима и заповедају нама уплашеним придошлицама.

Не поновила се та наша прва година, у којој нас сурово угошћавате на Бруцошијади. Не поновили се наши страхови од ваше препредености и искуства.”

—ЈАНА ШОШИЋ—

КАКО ТО ИЗГЛЕДА ИЗ УГЛА ОРГАНИЗАТОРА?

ИЗА КУЛИСА СА ЈЕДНАЕСТАЦИМА

Како традиција налаже, спектакл Пантљика марљиво припремају ученици једанаестих разреда – тим чином достојно испраћају старије ученике, и акумулирају своју љубав и поштовање ка њима у свега пар сати програма. Да би се силне емоције и труд адекватно приказали, начином на који програм забавља и разнежује паралелно, припреме изискују више месеци – од краја јуна до 14. децембра 2022. када су се Пантљике и одржале, у „МОМ” Културном центру на будимској страни Будимпеште. Ми, будући матуранти, навикли смо да будемо генерација иновација, и уживели смо се у ту улогу на најпозитивнији начин. Чврсто смо одлучили да будемо беспрекорни и другачији, те смо на Панљике мислили док смо похађали 10. разред; прве кораке концепирања програма знали смо у јуну 2022. године, и већ почетком септембра почели са адекватним радњама.

На екскурзији у Паризу и Амстердаму смо симулирали репортаже светских медија, затим у Будимпешти испред МОМ Културног центра приказали холивудски

улаз наших водитеља, Марине Катанић и Димитрија Петровића, са пратњом Немање Пивца и Давида Јунгића. Техничке елементе усавршавали смо на састанцима са разредним старешинама 11.б и 11.ц разреда, Лазаром Которчевићем и Андреом Мештер Анђок, а скеч и забавни програм са професорком Оливером Младеновић Мунишић, разредном 11.а.

Пробе су се дешавале након часова или чак викендом – тематика је вешто скривана од матураната као изненађење. Главна инспирација представи била је додела Оскара, коју смо прилагодили школском маниру, и тако сам школски дух трансформисали у холивудски сјај. У писању скрипте и протокола интензивно су учествовали сви разредници, са својим ученицима. Глумци са скриптописцима своје пробе одржавали су у кабинету музичког – Катарина Кашански, Марија Ковјанић, Марина Катанић, Димитрије Петровић, Јана Шошић, Дуња Којић, Немања Пивац, Давид Јунгић, Ирина Ерић били су присутни на сцени, и глумили светске водитеље, обезбеђење, и чланове режије. За одвијање протокола и технику био је одговоран Иван Топаи са техничарима из МОМ центра и Андрејем Ђорђевићем.

Скриптописци били су сами глумци – Марина Катанић, Јана Шошић, Марија Ковјанић, Катарина Кашански и Димитрије Петровић уз помоћ, професорке Оливере Мунишић.

Водитељи и креатори формалног дела програма били су Тиа Малогајски, Камен Стефанов Попов, Вираг Ашин, Милана Чонић

с подршком и помоћи професора Андрее Мештер Анђок и Лазара Которчевића. Сви остали ученици били су сјајна подршка и неретко су нас саветовали уз предлоге и оригиналне идеје.

У склопу скеча, дванаестацима су додељене мале Оскар награде-12.а за најбоље музичаре, 12.б за најбоље спортисте, и 12.ц за најбоље дипломате.

После свих тензија, све је прошло онако како смо замишљали и чему смо се надали месецима. Реакције публике биле су изванредне, и убедиле су нас у таленте и упорност који нас красе.

Ипак, нисмо „украли шоу” матурантима – блистали су тако јако, младошћу, племенитошћу и јединством. Заслужили су сваки моменат нашег труда, јер су достојно одржали улогу добрих узора и сјајних пријатеља, чији ћемо одлазак тешко поднети.

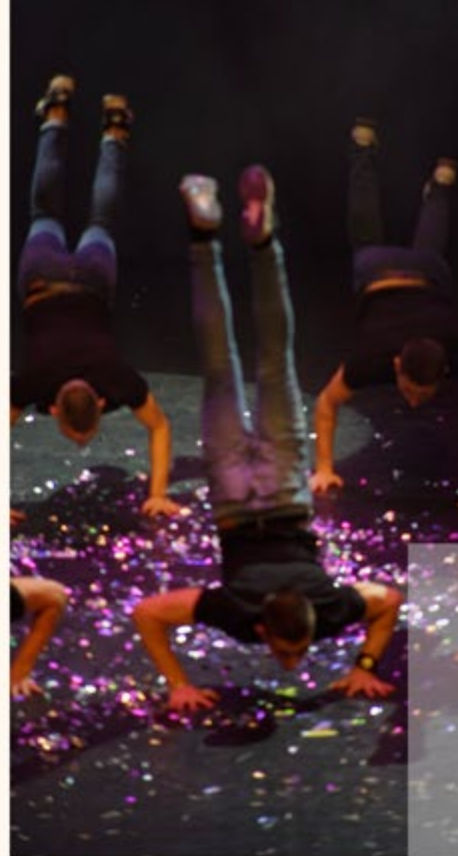
„Морам вам рећи да смо увек према вама били мало завидни; ви сте, знате, старији и уваженији, „кул типови” што харају ходницима и заповедају нама уплашеним придошлицама.

Не поновила се та наша прва година, у којој нас сурово угошћавате на Бруцошијади. Не поновили се наши страхови од ваше препредености и искуства. /.../

Хвала вам што сте нас научили да будемо јаки, упорни и достојанствени. Хвала вам, заиста, што сте били. Какви год били. Људи не умеју сами.”

—Јана Шошић, 11.б

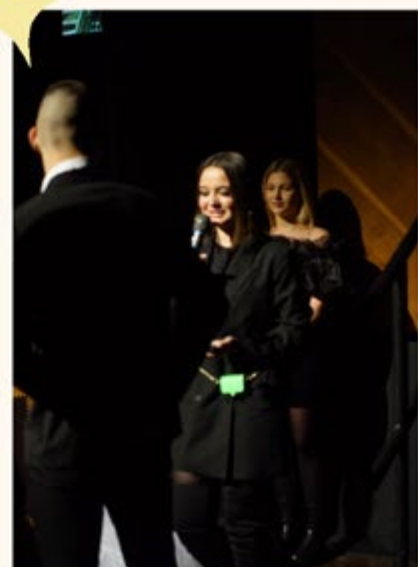
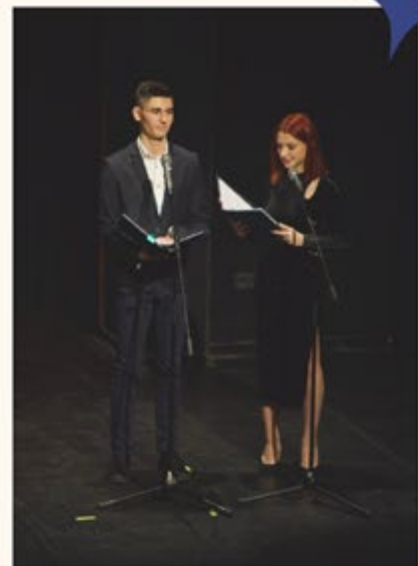
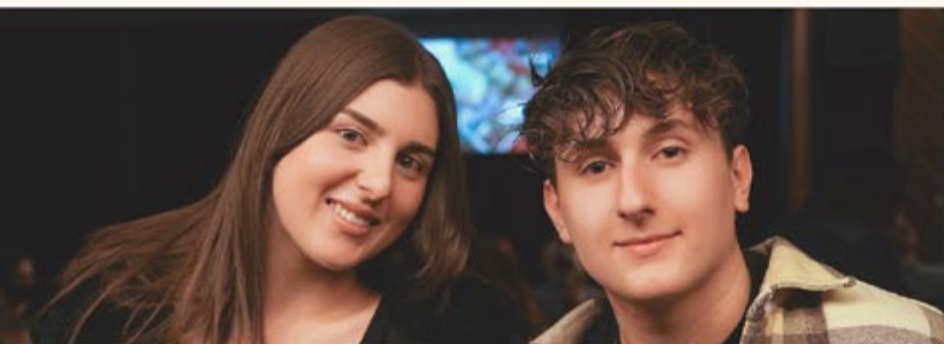

“Добро нам дошло све
ово што је испред
нас!

Није ово час хемије
нити час математике.
Тихо!

Тихо за оне пред
којима се вечерас
отвара младост
широка!”

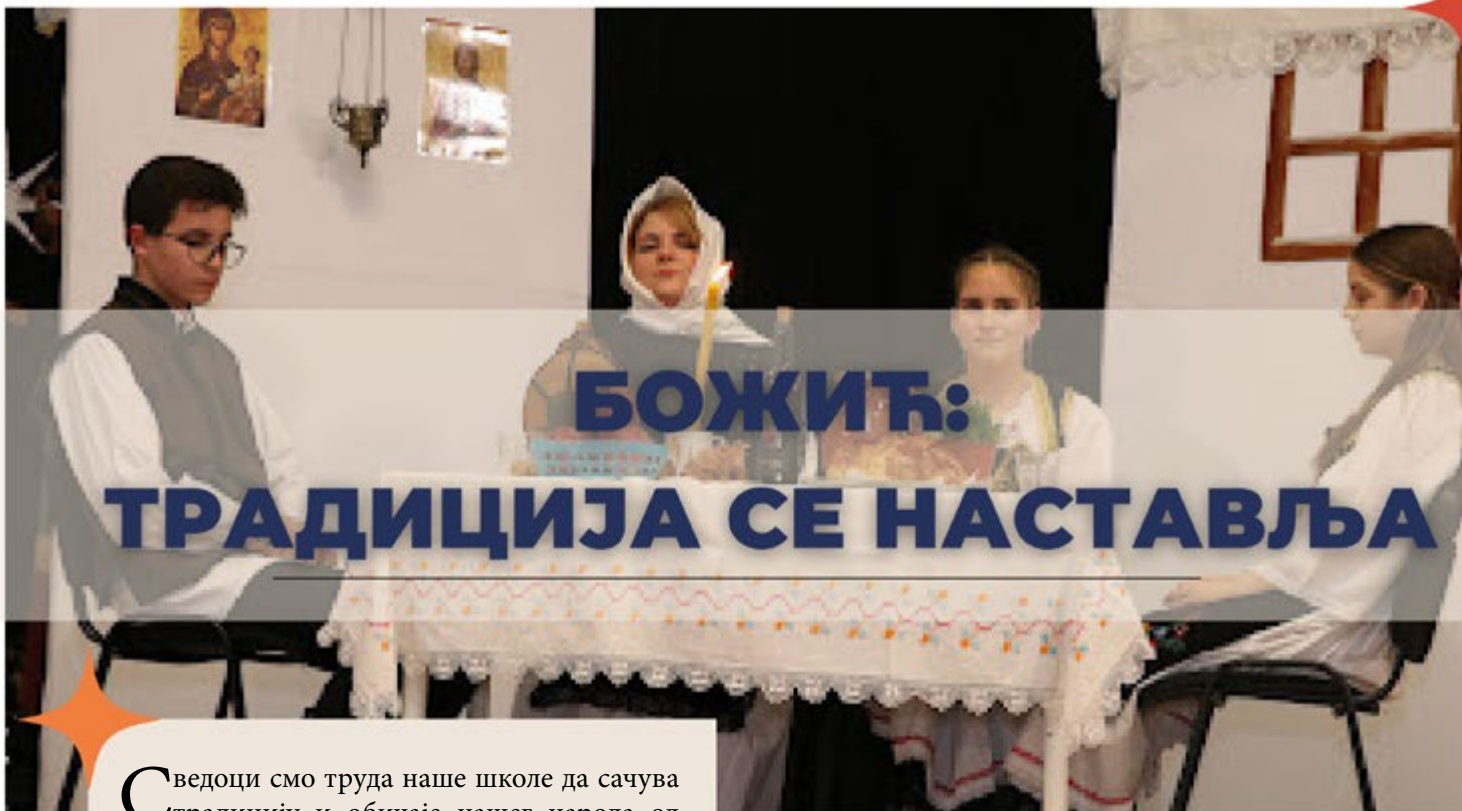
„Ако сте мислили да је вама тешко са нама, замислите како је нама са нама. То је онај осећај када се вратиш из школе и знаш да те чека тренинг а ти скинеш једну чарану и ...седиш, седиш... Иако се сами са собом најтеже договоримо, верујте, ми за све имамо објашњење. Ево, на пример, љутили сте се када причамо на часу. Није то непоштовање него ми једноставно нисмо нека туњава деца која немају шта да кажу. Или, када смо избегавали контролне. Није да нисмо знали градиво, него смо мислили да ћемо за сутра научити боље. Уствари, никада нисмо имали осећај да је сутра дошло. Да, правили смо грешке. Али, грешке су само доказ да покушавамо, зар не?“

-Наталија Томић, 12.б

„Хвала вам што сте нас научили да будемо јаки, упорни и достојанствени. Хвала вам, заиста, што сте били. Какви год били. Људи не умеју сами.“

-Јана Шошић, 11.б

Фотографије: Владимир Марковић, Kayak Renting

Сведоци смо труда наше школе да сачува традицију и обичаје нашег народа од заборавља. Откако је 1993. године Српска школа у Будимпешти добила самосталност, са подршком директорке и професора, девети разреди наше школе по устаљеној традицији, изузев периода пандемије, приређују угодан Божићни програм уочи великог хришћанског празника, Божића. Овог пута, Анита Шухајда, професорка ликовне културе се својски потрудила да дочара божићну атмосферу својом маштовитом декорацијом. Са нашим талентованим ученицима посвећено су радили професори српског језика и књижености Невена Богићевић и Драгомир Дујмов, заменик директора Кристина Бекић, као и разредне старешине деветих разреда, Јована Вечић, Верица Симић и Кристијан Енги.

Тог 15. децембра у поподневним часовима, у препуној сали Српске гимназије „Никола Тесла”, сви су нестрпљиво чекали почетак програма. На одушевљење присутних, уместо уобичајене најаве целокупног програма, зачуо се звук телефонског позива и на великом белом платну, на видео позиву, појавила се једна девојчица из иностранства која долази у посету својим пријатељима. Одмах потом, са демонстрацијом уласка воза у станицу, на сцени су девојчицу дочекали Емилија Коматина, Андреа Брезевић, Јелена Дардић и Андрија Мартиновић, у улози њених пријатеља, којима је додељена и улога водитеља целокупног програма.

Док су се у позадини чули нежни тонови виолине Реље Малетковића, Сара Минић, Нина Јарковачки и Борис Хузеиrowић су употпунили атмосферу са неком од безброј песама Васка Попе.

ИЗВЕДБА ВЕРТЕПА

„Према Библији. Исус Христос је Син Божји којег је родила Дева Марија благодаћу Светог духа у граду Витлејему (...) Анђели су пастирима дојавили вест о Исусовом рођењу, па су први видели дете. После је звезда репатица довела света три мудраца да се поклоне Исусу Христу”.

Затим је уследио скеч о српским божићним обичајима, са којима ће пријатељи да упознају своју земљакињу. Томе је допринео и хор на челу са професорком Оливером Младеновић Мунишић, са изведбом једне лепе божићне песме.

„Према Библији. Исус Христос је Син Божји којег је родила Дева Марија благодаћу Светог духа у граду Витлејему (...) Анђели су пастирима дојавили вест о Исусовом рођењу, па су први видели дете. После је звезда репатица довела света три мудраца да се поклоне Исусу Христу”, издвојили смо из текста Андрије Мартиновића којим нам је успешно дочарао дан Христовог рођења.

У изведби Ирине Мутавцић, публика је могла да чује песму Матије Бећковића „Исповести”, а потом да ужива уз виолину коју је поново засвирао Реља Малетковић.

Велики број православних божићних обичаја пао је у руке заборави и сада живи само у сећањима старијих људи. Међутим, Срби у Мађарској нису дозволили да се то деси. Тако се традиција ношења Вертепа и даље негује. Наиме, ношење Вертепа представља поворку дечице која у време Божића обилазе домаћинства, приказујући долазак три мудраца са Истока у част рођења Исуса Христа, а заузврат деца бивају награђивана сушеним воћем и слаткишима.

Како би се ова традиција што боље представила, у улогама су се наша деца из Будимпеште и њене околине. Они су већ били искусни, изводећи ову традицију раније у Помазу, Калазу, Ловри и Пешти. Комбинацију ловранског и помашког Вертепа на занимљив начин представили су нам ученици 9.а разреда, Филип Собослаи (Ирод), Немања Недељковић (Гаспар), Ненад Богдан (Валтазар), Милош Јакшић (Мелхиор), Дејан Алексов (пастир), Теодора Почуча (Губа), Анастасија Савић и Мила Поздер (анђели).

Уношење бадњака, сламе, бацање ораха и молитва су неки од типичних православних породичних божићних обичаја које су нам приказали Матеја Лазовић, Ивана Бодор, Ченге Ђене и Ема Будаи.

У духу православља, изведбом једне од познатијих божићних песама, програм су привеле крају хористкиње професорке Оливере Младеновић Мунишић. Након Божићног програма, приређена је традиционална чајанка после које је уследио заслужени зимски распуст.

Тим што је тема програма била подсетити малу Српкињу на њено порекло и традицију њених предака, наши ђаци су уз помоћ професора успели да освеже и сећања публике на нешто што је и међу данашњим генерацијама заборављено.

-Јелена Зирић, 10.б

СВЕТИ САВА: ШКОЛСКА СЛАВА

Разлика је била у томе што је приликом првог извођења наступила и група предшколаца, то јест, најстаријих полазника српског забавишта. Они су овом приликом рецитовали песму о Светом Сави. Малишане су припремиле васпитачице Ружица Синани, Мирјана Ракић и Јелена Вукмир.

Изузетно лепо осмишљен, добро увежбан програм припремила је професорка Зорица Јурковић Ембер, директорка Културног и медијског центра „Српски венац“.

На самом почетку свечаности хор, чији су чланови ученици наше основне школе и гимназије, отпојао је под диригентском палицом професорке Оливере Младеновић Мунишић тропар Светога Саве који почиње овим речима:

Од како је пре тридесет година српска школа на Тргу ружа, у најужем центру мађарске престонице, успела да извојује своју самосталност у нашем училишту се прославља Дан Светог Саве. У част овог српског учитеља и просветитеља традиционална прослава школске славе и ове године је приређена уочи Савиндана, 26. јануара. У препуној сали физичке културе нашег Српског образовног центра „Никола Тесла“ два пута су се окупили ученици да одгледају свечану приредбу. Веомо лепо припремљен програм прво је изведен ученицима основне школе, а потом и нашим гимназијалцима.

**„Пути воводјашчаго
в жизањ, наставник
и первопрестолник
и учитељ бил јеси;
первјеје бо пришед,
свјатитељу Саво...“
(„Био си наставник,
првопрестолник и
учитељ пута, који води
у живот, чим си дошао,
светитељу Саво...“)**

-Тропар Светом Сави

Потом су отац Зоран Остојић, парох будимпештански, и отац Зоран Живић, парох калашки, који иначе предаје веронауку у Српској основној школи и гимназији „Никола Тесла“ у Будимпешти, осветили кољиво и пререзали славски колач. У свом кратком обраћању отац Зоран Остојић је посебно нагласио важност духовне и историјске улоге Светог Саве. Посебно је објаснио основцима значење монашког имена Сава: „Онај који је преображен“, рекавши да је управо то духовно преображење било од посебног значаја током целе наше националне историје. Он је уједно био путоказ, темељ и узор нашем народу током свих минулих страдалничких векова. Отац Зоран Живић је пак, поред осталог, нагласио и ово: „Тако би и ми требало да радимо, да се преобразимо као што је то чинио Свети Сава. Сви ми у свом животу требало би да издвојимо времена Богу. Нека вас Свети Сава прати и води током целог вашег живота“.

Затим је поново запевао хор који је лепо извео песму „Свети Саво, мудра главо“. Соло је певао Лазар Мишић. Одевене у костиме анђела, Радмила и Сања Вуковић, Наташа Симић и Богларка Бачо, дивно су извеле песму „Милешевски анђели“.

После овог чина уследио је наступ драмске секције наше школе. Наши талентовани ученици приказали су причу како бака (Катарина Верикиос) чита својој унучи (Мила Бадонић) најважније детаље о животу и делатости принца Растка, потоњег монаха Саве.

Овом изведбом подсетили су нас на праве вредности за које се наш први архиепископ залагао: слогу, мир и љубав. Улога детета Растка

припала је Вуку Митровићу, рола његове мајке Ане пак Марији Зубац. Лик игумана глумио је Андрија Мартиновић, док је монаха Саву извандредно извео Димитрије Петровић. Сценску игру је умногоме улепшао и диван наступ фолклорне секције наших младих гимназијалаца фолклораша који су, радујући се младом Растку, извели сплет енергичних плесова. Младе играче је увежбао професор Душан Вуковић, руководилац СКУД-а „Табан“.

На крају свечаног програма хор је отпојао химну Светог Саве. Својом кратком беседом свечаној атмосфери допринела је и Кристина Бекић, заменик директора, која је ученицима и колегама просветарима пренела поздраве директорке др Јованке Ластић.

Она је свој надахнути поздравни говор завршила познатим стиховима Васка Попе: „Путује без пута и пут се за њим рађа“.

На сам дан Светог Саве наши ученици су пошли у српски саборни храм Светог Великомученика Георгија.

У крцатој цркви окупио се велики број ученика, просветара и других православних верника. Свету литургију су служили отац Зоран Остојић, отац Никола Почуча, отац Кирил Татарка и ђакон Стефан Миласавић. Својим дивним појањем свету литургију је улепшао хор Свети Серафим Саровски из Зрењанина. У свечаној беседи отац Зоран Остојић је говорио о значају Светог Саве кога је назвао миротворцем и кариком између српског народа и Бога. Цитирао је и речи Светог владике Николаја Велимировића који је Светог Саву окарактерисао као најлепше српско дете.

Овогодишњи кумови били су ученици 10. разреда. За успешно обављање славског кумства били су задужени ђаци 10/б разреда на челу са разредним старешином Јулијом Младеновић. Треба нагласити да су они учинили све како би се овај свечани чин без грешке одвио. Кумство су после освећења кољива и сечења колача ученици 10. разреда предали деветацима. Након тога уследиле су рецитације ученика Српског образовног центра „Никола Тесла“. Сваки учесник је био награђен поклончићем који је обезбедила Српска православна црквена општина у Будимпешти уз новчану помоћ Српске самоуправе V кварта и Српске самоуправе у Будаершу.

-Д.Д. и Софиа Илић, 10.Б

СРЕТЕЊЕ: ДАН ДРЖАВНОСТИ СРБИЈЕ У ТЕСЛИ

Дан државности Србије обележава два пресудна догађаја за српску историју која су се догодила на овај датум: почетак Првог српског устанак у Орашцу 1804. и доношење Сретењског устава 1835. године у Крагујевцу.

Сваког фебруара, већ годинама уназад, у нашој школи славио српску историју, традицију и културу, обележавајући Дан државности Србије – Сретење. Ове године је овај значајни празник ипак изгледао мало другачије. Наиме, уместо приредбе коју за ученике и професоре припремају најталентованији чланови драмске, хорске и рецитаторске секције, ове године су ову улогу, на изненађење свих присутних, преузели професори. Професори Ален Нађ, Јована Вечић и Невена Богићевић осмислили су сјајан програм у коме су глумили, рецитовали и говорили професори наше школе. Ову врло едукативну приредбу почеле су професорке Верица Симић и Јулија Младеновић причом о самом значају овог празника за наш народ и присећањем на историјске догађаје који су се десили на овај датум. Затим су професорке Јована Вечић и Невена Богићевић изрецитовале песму „Востани Србије” Доситеја Обрадовића која говори о важности подизања устанка 1804. године. Интересантним и комичним скечом, који је уследио након тога, професорке су ђацима објасниле шта се десило те године у Орашцу, глумећи управо ђаке и професорку. Снажан утисак су оставиле и професорке Андреа Мештер Апјок, Изабела Данко, Драгана Васић и Ерика Котхенц које су рецитовале песме Васка Попе „Беле кула” и „Смрт Црнога Ђорђа”. Салву узвика највише су добили професори који су за ђаке припремили кратак глумачки наступ у којем су приказали одломак из народне песме „Почетак буне против дахија”. Великог војда Карађорђа глумио је професор историје Ален Нађ док су остали професори били наши славни устаници. Одевени у нашу традиционалну српску ношњу, професори су одушевили све присутне. Атмосфери је наравно допринео и школски хор који је припемала професорка Оливера Младеновић Мунишић, а који је за ову прилику отпевао нашу химну „Боже правде” и песме „Ово је Србија” и „Српкиња” док су их на клавиру, даирама и хармоници пратили ученици Урош Тишма, Тадија Иваница и Андрија Мартиновић.

-Софија Илић, 10.б

1804

ПРВИ СРПСКИ
УСТАНАК

1835

II СРПСКИ УСТАВ

Око смрти зазидане у кули
Лобање у месту играју
Завршно звездано коло

Кула смрти
У њој господарица уплашена
Од себе саме

-Васко Попа, "Ђеле кула"

→ Лука, добро дошао назад у наш добро познати колектив који је веома срећан и поносан због твог успеха. Како је поново вратити се у Пешту, како си дочекан?

Сви су ме веома лепо дочекали и осећај је био заиста посебан. Другари и професори су ми честитали и хвала им на томе.

→ Колико дуго се бавиш овим спортом?

Брзо клизање сам заволео пре тачно осам година, с тим да већ скоро две године тренирам овде, у Будимпешти.

→ Колико дуго си се спремао за такмичење и како су функционисале припреме?

Од септембра прошле године сам почео интензивно да се припремам за ово такмичење. Тренирао сам вредно и упорно сваки дан, тако да сам и прижељкивао ове резултате.

→ Како је текло такмичење?

Неколико дана пре самог такмичења отишао сам у Италију и тамо имао своје последње тренинге пре изласка на лед. У конкуренцији је било још тридесет и четворо такмичара, али ме то није много омело у самој припреми.

→ Након што се све завршило, какви су твоји утисци?

Сматрам да увек може боље, али сам генерално врло задовољан и срећан због постигнутих резултата.

→ Да ли генерално имаш неки свој ритуал пред излазак на лед?

После доброг загревања волим да поједем гриз чоколадице јер верујем да ће допринети енергији на леду.

→ Шта можемо да очекујемо од тебе у предстојећем времену? Да ли би хтео да нам откријеш неки циљ за будућност?

Следећи циљ ка којем тежим је да освојим неко од значајних места на Европском купу младих који ће се такође одржати у Италији, а такмичењу коме се посебно радујем наредне године су Јуниорске олимпијске игре у Јужној Кореји.

СРЕБРНЕ КЛИЗАЉКЕ ЛУКЕ ЈАШИЋА

Јелена Зирић (10.6) и Софија Илић (10.6) у разговору са клизачем Луком Јашићем (10.ц)

Као што се из приложеног да приметити, протекли период је за Теслине спортисте био веома узбудљив, можда и помало напоран, али свакако да успех није изостао. Да се за нашу школу и наше ђаке далеко чује, потврђује и ученик наше Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти Лука Јашић из 10.ц разреда. Лука тренира брзо клизање и у јануару месецу је представљао Србију на XVI Зимском Европском олимпијском фестивалу младих Фриули Венеција Ђулија 2023. Ово такмичење је било одржано од 22. до 28. јануара. Наша млада нада у овој дисциплини имала је сјајне наступе, резултати тога су сребрна медаља и чак два 5. места! Не мање важно је то што је Лука својим успехом на овом такмичењу прославио Србију после дугих 16 година. Поводом његовог великог успеха, замолили смо Луку да нам представи нешто ширу слику.

Нашем Луки се још једном захваљујемо на издвојеном времену и желимо му пуно среће на предстојећим такмичењима.

ФУДБАЛЕРИ НИЖУ УСПЕХЕ!

Фудбалски турнир „Diákolimria” („Ђачка олимпијада”), отворено је првенство у фудбалу у којем се, заједно са нашом, ове године такмичило чак 26 средњих школа.

Турнир је одржан од 21. до 23. новембра, а фудбалери Српске гимназије „Никола Тесла” заузели су 5. место.

Најбољи стрелац турнира био је Петар Рађеновић, ученик 12.б разреда. Рађеновић је постигао чак 14 голова на 9 одиграних утакмица.

Тим је са својим капитеном имао сјајну енергију, али играчи тврде да су могли бити још бољи, а то ће доказати у наредним турнирима. Њихов тренер, Милош Ристић, поносан је, и са својом екипом наставља да ради све интензивније.

ТЕСЛИНИ ФУДБАЛЕРИ НА ТУРНИРУ

Јана Шошић (11.б), у разговору са тренером проф. Милошем Ристићем, и капитеном, Петром Рађеновићем (12.б)

Рано фебруарско јутро, доста хладно и магловито, будим се отварам прозор, надам се цвркату птица с пролећа, мирису старих чемпреса, звуку таласа који бију о стене. Можда сам само синоћ сањала лето, сањала нас, сањала нешто сто прижељкујем, од среће цупкам у месту. Реалност је ипак другачија, оно што добијам као резервну опцију је горка кафа, пас који ме вуче за ногавицу пицаме и хиљаду страна скрипте. Загледала сам се кроз прозор, удубила сам се и замислила да сам негде у Италији, да гледам у море, пијем вино и водим се речима „долче вита”. Могу да кажем с сигурношћу, да нисам луда, ја сам рођена луда и место ме никад није држало, мој живот је кофер, тежак, понекад без точкава, али још увек функционалан. Доста људи би рекло да жели живот какав ја имам, а онда када би закорачили на једну степеницу моје зграде без лифта одустали би врло лако и једноставно без имало размишљања. Не буним се, волим живот који живим, волим што увек нађем неку тему са залуталим туристом, волим што увек поделим емоције с новим градом, волим што увек упознам мој кофер с још непознатим путем. Авантуриста сам, волим неочекивано, неистражено, другачије, блесаво, далеко, далеко од прошлости. Не волим прошлост, шта више презирем је, све оно што се десило треба да остане тамо где јесте, далеко од мене. Прошлост се с разлогом зове прошлост. Живим за тренутак, живим за дан, сат, месец евентуално, јер не знам где ћу бити. Париз је осим своје величине и екстравагантности, поделио са мном много више велике тајне, калдрму узаним улицама које је мој кофер додатно искусио, као и пар мишева који су протрчали испред мене брзином ветра. Амстердам је био моја случајност, залутала сам у њега, а онда се заљубила.

"МОЈЕ МОРЕ"

Људе које сам упознала и срела, памтићу читавог живота, толико ентузијазма из уста грађана чуло се у свакој улици, лаган, опуштен живот је њихово оружје. Амстердам град спојивог канала комфорности и аутентичности. Било је лудо, онако како сам и прижељкивала, непланирано оно што и практикујем. Оно што ме сваки пут обрадује, помало уздрма моје емоције и засоли с пар сећања је море, море је живот. Зар реченица море је живот, нема смисла заправо?

Човек може да уздрма свој или туђи живот, исто тако и море брод, човек може да захлади, да одстрани сваку емоцију коју поседује, море може да захлади, живот није увек слadak понекад је преслан, море је сланог укуса. У једном таласу колико заправо има тајни, сусрета, емоција, јачине и слабости. Колико море крије дубина, колико тајни и замки, толико их крије и живот. Превише сличности зар не? Море зна да умири, али и да уздрма, а тако и живот. Чак и када је вода понекад хладна, одлучиш да ускочиш, тако функционишемо често и с проблемима у нашим животима, од којих не желимо да побегнемо већ да их победимо. Сусрети с морем су за мене увек представљали константно ишчекивање, след догађаја који је увек био непознат, море је за мене било познато, али увек тајанствено и сваки пут другачије. Константно ишчекивање за мене је била потпуна катастрофа, губљење времена, мањак снаге, желела сам све сад и одмах, желела сам реакцију, надала се истој. Временом сам се променила, своје емоције сам одстранила, лепше речено преусмерила их на себе, стриктно себе. Никада нисам мислила да ће велики талас моћи да ме декоцентрише и утиче на моје пливање, нисам могла да појмим да ће ме ледена вода најезити толико да ће ме стегнути грч, никада се нисам бојала риба које пливају поред мене, медуза које своје краке користе као оружје за мене. Море сам гледала неким другим очима, топлих осећања, без одбојности, доста саосећајности. Било је доста променљиво, час хладно, час топло, то ме је превише замарало више није било занимљиво, брзо ми је досадило, не држи ме место, желим нешто ново. Опаке дубине знале су моје тајне, хладна вода познавала је моју реакцију, таласи су знали како да ми помогну када ми је тешко, а со је знала моје емоције. Море ме је волело, ценило као и ја њега, било је узајамно с честим променама, пар тешких речи и доста емоција. /.../

Море сам сањала пар пута, превише пута га прижељкивала, неколико пута ми је недостајало, натерала сам себе да не урадим ништа поводом тога. Више није било то моје море, није имало чар, није блистало као пре, више се није чак ни осмехивало, било је доста тамно и веома хладно. Мирис мора је и даље био исти, мени савршен, посебан, упечатљив. Свесна тога да је крај, чак и превише свесна, прогутала већ све речи, грцала у сузама које су падале у море, закључала све тајне у најдубље дубине. Крај је био мој нови почетак, мој процват и моја победа. Дуго нисам видела море, предуго, нисам осетила већ познати мирис, прихватила загрљај таласа који би надолазили, међутим када бих опет видела море емоције би се вратиле, памет би одлутала, а глава начисто полудела. Море ме је доста пута бодрило, а онда спутало тако да му се никада не вратим.

Ива Тодоровић, 11.6